

GRADOBICZ (1) *sb f*

A sg gradobicz.

Sł stp, Cn brak, Linde XVII(XVIII) w.: gradobić; poza tym XVIII w.: gradobicie.

Spustoszenie przez grad; gradobicie: ábyście na tę nędzę/ ná to vtrapienie bráćiéy wáńzéy/ iákoby ná iáką grádobicz łąśiedzka/ próznuiąc/ pátrząc mieli. OrzJan 32.

Cf [GRADOTŁUCZ]

AL